FOTBALUL ŞCOLAR IEŞEAN

S-A URNIT DIN LOC...

Acum doi ani şi mai bine, fotbalul şcolar ieşean fusese „radiografiat" în paginile revistei noastre. Un material amplu adunase atunci opiniile acelora care aveau în mîini soarta fotbalului şcolar din „dulcele tîrg al Ieşilor". Au ieşit atunci la lumină cauzele subiective şi obiective ale unei stări de fapt aproape deplorabile. Dar, parcă peste întregul material un fier înroşit trasase o dîră, ce îi domina : **constatarea regretabilă că în municipiul Iaşi numărul terenurilor (3) este cu totul insuficient pentru ca mişcarea şcolară în fotbal să subziste cu adevărat şi să prindă aripi solide.** Peste această realitate se suprapuneau concluzii neîmbucurătoare vizînd un dezinteres general pentru competiţiile şcolare, care aveau o existenţă evazi-întîmplătoare.

Din nou la Iaşi, de curînd, adunînd în jurul unei „mese rotunde" factori responsabili în fotbalul şcolar ieşean. Şi anume : **MARIUS BERARU,** metodist cu problemele de fotbal în C.J.E.F.S. ; **MIRCEA ROTARU,** preşedintele subcomisiei de competiţie şi disciplină ; **JEAN GHEORGHIU,** secretarul aceleiaşi subcomisii : prof. **ION RĂDULESCU** şi prof. **OVIDIU ROTARU,** membri în comisia judeţeană de fotbal cu probleme şcolare : prof. **LEONID ANTOHI** de la şcoala profesională „Nicolina" şi prof. **TANASIS MARINACHIS** de la Liceul nr. 2 cu secţie de fotbal. Am desprins din discuţii, satisfacţia unor realizări concrete, în răstimpul creat. Analiza noastră a parcurs eşaloanele de vîrstă şi profil din sportul şcolar. Adică :

ŞCOLILE GENERALE

Pentru prima dată, în 1970, s-a organizat la Iaşi un campionat închegat şi complet al şcolilor generale. El a înlocuit vechea formulă care prevedea în vacanţa de vară o întrecere pe principiul sistemului eliminatoriu. Inutil să insistăm asupra deficienţelor acestei forme de organizare care nu putea asigura echipelor înfrînte în prima fază mai mult de un singur joc într-un an, nemaivorbind de caracterul aproximativ al participărilor individuale, într-o perioadă, cînd timpul liber al elevului ieşea de sub sfera de influenţă a şcolii. **Noul campionat a angajat 29 de şcoli generale împărţite în patru serii.** El s-a disputat după modelul turneu (tur-retur). Început în primăvara lui '70, campionatul s-a sfîrşit în toamna aceluiaşi an, consfinţind o cîştigătoare merituoasă : echipa Şcolii generale de la Liceul nr. 2, care a triumfat în turneul final ce a angrenat toate echipele cîştigătoare de serii. Odată terminat, campionatul s-a reluat cu desfăşurarea turului ediţiei 1970/71 unde participă 24 de echipe (caracterul de voluntariat al înscrierilor a diminuat numărul participanţilor prin 5 autoeliminări !), împărţite în trei serii. **Organizatorii au stipulat obligaţia inedită ca micii fotbalişti să posede un carnet de legitimare pentru a elimina eventualele substituiri şi a „înarma", educativ şi stimulatoriu, orgoliul micilor şcolari, cu calitate fotbalistică oficială.** Participarea a fost integrală (au absentat doar uneori, nemotivat, şcoile generale nr. 14 şi 7) numeric şi efectivă din punctul de vedere al interesului, seriozităţii şi pasiunii. Se pare că la Iaşi campionatul şcolilor generale a făcut un pas decisiv pe drumul unei tradiţii. **El a fost posibil datorită sprijinului F.R.F. care a alocat 46 de mingi şcolilor generale, eforturilor Inspectoratului şcolar care a înzestrat fiecare echipă cu echipament adecvat, iniţiativei personale a unor profesori de educaţie fizică : Gh. Mocanu** (Şc. gen. nr. 20), **Tereza Ciocoiu** (Şc. gen. 16), **Maria Cîrstea** (Şc. gen. 1), **Cezar Belan** (Şc. gen. 22).

Salutar este şi faptul că vechea competiţie de vacanţă nu a dispărut. Ea coexistă în paralel sub denumirea de „Cupa cartierelor".

LICEELE ÎNCEARCĂ ŞI ELE SĂ ŢINĂ PASUL

Realizări (mai timide) s-au făcut şi în perimetrul fotbalistic al liceelor din localitate. Caracterul întrecerii îmbracă aici haina unui dilletantism strict, prevederile regulamentare interzicînd participarea elevilor legitimaţi la cluburi. Vîrsta participanţilor nici nu mai poate garanta şansele fericite ale unor descoperiri de talente ce-şi cer împlinirea. Rupt de scopul în perspectivă al performanţei, campionatul liceelor apare de aceea mai boem şi mai sărac. Totuşi pentru prima dată s-a organizat în toamna anului trecut un campionat la care participă 6 echipe din 12 licee cîte există în Iaşi. În planul de perspectivă există două deziderate : **continuitatea competiţiei şi sporirea numărului de participanţi** (o delăsare greu de înţeles a lăsat în afară de întrecere echipa Liceului de construcţii de maşini, o formaţie valoroasă cu şanse reale la locul de frunte).

ŞCOLILE PROFESIONALE CONFIRMĂ

Şcolile profesionale ieşene au avut anul trecut o reprezentantă (Şcoala profesională „Nicolina") demnă în în turneul final pe ţară. Succesul a mobilizat forţele locale şi anul acesta, paralel cu forma obligatorie (campionat cu eliminări succesive începînd cu faza pe minister) iniţiată de Ministerul Învăţămîntului, C.J.E.F.S. a organizat şi un campionat orăşenesc la care participă 6 şcoli. Şcoala „Nicolina", aureolată cu locul II în campionatul naţional s-a dovedit invincibilă în prima parte a competiţiei. Comportarea ei este şi urmarea firească a situaţiei privilegiate de a dispune de un teren gazonat în curtea şcolii şi de sprijinul total oferit de conducere (director, **Ion Vasiliu**). Participanţii la discuţie au relevat că izvorul cel mai viguros al fotbalului de performanţă îl constituie şcolile profesionale ,cu elevi a căror structură fizică şi volitivă reprezintă un teren uşor de cultivat. Un argument în plus îl conferă programa şcolară mai facilă prin comparaţie cu cea a şcolilor generale şi a liceelor, care cere anual fotbalului biruri usturătoare. Ultimul exemplu ? Horia Mîrza elev în clasa X-a şi legitimat la şcoala sportivă „Unirea" ,socotit un mare talent ieşean, a abandonat fotbalul, copleşit de densitatea obligaţiilor şcolare.

★

Aceste constatări reflectă iniţiative şi eforturi recente. Cu atît mai lăudabile cu cît numărul terenurilor a rămas acelaşi. În plin sezon „şcolar", ştiţi cîte meciuri s-au jucat în ziua de 15.XI.1970 ? 26 de jocuri pe numai 3 terenuri. Adică, cam de la 7,30 dimineaţa pînă la apusul soarelui.

Ion CUPEN

COLŢUL STATISTIC

ŞTIAŢI CĂ... ● ÎN 11 PUNCTE ●

● în turul ediţiei actuale ale campionatelor divizionare A, B, C şi tineret s-au disputat un număr de 1440 de partide, însumînd respectabila cifră de 129 600 minute, egală cu 2 160 ore sau 90 de zile de joc ?

● din totalul celor 2 880 de puncte puse în joc, 2 236, adică un procent de 78%, au revenit gazdelor şi 644 de puncte oaspeţilor ?

● în cursul celor 1 440 partide s-au înscris în total 3 707 goluri, dintre care gazdele au marcat 2 691, adică aproximativ 70%, iar oaspeţii 1 016 ?

● scorul cel mai frecvent înregistrat a fost acela de 1—0, de 290 de ori (20%) urmat în ordine de 2—1 de 200 de ori şi 2—0 de 193 de ori ?

● pentru realizarea celor 291 de goluri, înscrise în Divizia A s-au tras la poartă 3 239 de şuturi (2 094 gazdele şi 1 145 oaspeţii) ceea ce reprezintă în medie un gol la 11 lovituri şi la aproximativ 37 de minute de joc ?

● cei mai eficace jucători s-au dovedit în ordine : înaintaşii centrali stînga 66, înaintaşii centrali dreapta 53, extremele stînga 49, extremele dreapta 40, mijlocaşii stînga 30, mijlocaşii dreapta 23, fundaşii centrali cîte 7, fundaşii laterali stînga 3 şi fundaşii laterali dreapta 2 goluri ? La aceasta urmează a fi adăugate şi cele 11 autogoluri. De unde se poate observa că partea stîngă a echipelor este mai productivă decît cea dreaptă !

● minutul 85 a fost cel mai fecund al campionatului divizionar A cu 8 goluri, urmat în ordine de minutele 58 şi 89 cu cîte 7 goluri ? Şi că minutele cele mai anodine, în care nu s-a înscris nici un gol, au fost 10, 28 şi 34 ?

● în cele 120 de partide ale primei divizii s-au executat 1 460 de lovitura de colţ în urma cărora s-au realizat, direct sau indirect, numai 15 goluri, adică un procent de 10 la mie ? ! ?

● în toamnă şi-au făcut debutul în Divizia A 59 de jucători tineri, o cifră destul de promiţătoare căreia i-ar trebui adăugat întreg lotul echipei C.F.R. Timişoara, cu excepţia lui Răcelescu şi Manolache ?

● pe parcursul celor 120 de partide, antrenorii echipelor din prima divizie au efectuat un număr total de 334 schimbări de jucători (28 în prima repriză şi 306 în cea de-a doua) ? Că cel mai mare număr de înlocuiri a afectat extremele (122), iar cel mai mic (12) pe acela al fundaşilor centrali ?

● primul gol al acestui campionat divizionar A a fost înscris în minutul 1 de un debutant, Dudu Georgescu, în jocul cu C.F.R. Cluj, iar ultimul gol al sezonului de toamnă, opera unui jucător experimentat, Petescu, a fost realizat în ultimul minut al turului (minutul 1 350) şi tot împotriva aceleiaşi echipe, C.F.R. Cluj ? ! ?

Faza la poarta echipei C.F.R. Timişoara, în meciul cu Farul, disputat la Constanţa.
Foto S. BAKCI

ÎN BALANŢA REALIZĂRILOR ŞI A NEAJUNSURILOR

FOTBALUL DIN MUNICIPIUL BUCUREŞTI

Pentru mulţi — chiar şi dintre aceia care-şi desfăşoară activitatea în intimitatea sportului-rege — fotbalul bucureştean se identifică nu o dată cu prezenţa competiţională doar a unui număr restrîns de echipe, de regulă a celor participante în campionatele divizionare. Şi aceasta împotriva unei realităţi care te avertizează, la tot pasul aproape, că fotbalul — în accepţiunea sa adevărată, cu micile satisfacţii şi marile decepţii — trăieşte şi dincolo de existenţa marilor echipe, o viaţă care subordonează de cele mai multe ori preocupările cotidiene. Că la baza piramidei în vîrful căreia străluceşte performanţa, contribuţia adeseori anonimă a micilor colective sportive reprezintă de fapt garanţia certă a marilor realizări în perspectivă. Că aici, jos, la un nivel competiţional care poate trece neobservat, munca în semnificaţii majore, legate direct de formarea cadrelor de jucători necesari asigurării efectivelor pe întreaga filieră organizatorică.

De aceea, pornind de la ideea că în complexitatea specifică sportului bucureştean activitatea necuprinsă în sfera divizionară reprezintă totuşi o latură importantă pe scara competiţională şi instructiv-educativă, ne-am propus în rîndurile care urmează o scurtă trecere în revistă cu caracter retrospectiv a acesteia. Ne-a venit în sprijin amabilitatea şefului secţiei fotbal a C.M.E.F.S. Bucureşti, profesor **Traian Tomescu,** care în discuţiile purtate ne-a oferit o serie de date interesante şi semnificative.

DIMENSIUNILE — UN TABLOU IMPRESIONANT

Mai întîi, o punere în temă de ordin statistic care ne indică dezvoltarea masivă de ansamblu a fotbalului bucureştean şi ponderea sa, pe scara posibilităţilor şi a realizărilor naţionale. Cifrele sînt mai mult decît grăitoare : **22 000 de jucători legitimaţi, ceea ce reprezintă aproximativ unu la sută din locuitorii şi aproape 25% din totalul pe întreaga ţară** (dintre aceştia 3 812 au clasificare sportivă, iar 40% sînt juniori şi copii) ; **318 echipe afiliate ; 539 de antrenori clasificaţi ; 548 arbitri, incluzînd în acest număr pe toţi cavalerii fluierului de la purtătorii ecusonului F.I.F.A. la cei de sector. Să adăugăm acestor cifre pe cei 6 000 de elevi care activează în cele peste 300 de şcoli generale, profesionale şi licee şi vom avea în faţă tabloul unei realităţi căreia trebuie să-i recunoaştem valoarea de necontestat a dimensiunilor.**

În al doilea rînd, cîteva date de organizare competiţională : o serie cu 16 echipe reprezentînd elita municipiului, sau „Onoarea" (după prima parte a campionatului conduce **Dinamo Obor** cu 23 de puncte, secondată de aproape de **I.C.S.I.M.** cu 20 şi respectiv **Automatica** cu 19 puncte) ; două serii „promoţie" în fruntea cărora se situează la sfîrşitul turului echipele **Luxor** şi **Chimistul** ; opt campionate de sector cu promovare directă şi alte trei (**Construcţia, Voinţa** şi **Spartac**) cu caracter competiţional de casă ; zece serii de juniori şi copii şi numeroase alte forme de organizare internă a întrecerilor aparţinînd cluburilor şi asociaţiilor sportive. În total, făcînd un calcul pe municipiu al jocurilor care se desfăşoară numai în cursul unei săptămîni, vom obţine impresionanta cifră de 240 care echivalează cu aceea a tuturor partidelor divizionare A dintr-un campionat întreg !

FRÎNE ÎN CALEA UNOR REALIZĂRI MAI CONCLUDENTE

În mod evident toate aceste activităţi legate de munca de instruire şi educaţie ca şi de organizarea şi coordonarea întrecerilor sportive oficiale presupun o muncă de proporţii căreia activul salariat şi cel voluntar reuşesc să-i facă faţă cu preţul unor eforturi lăudabile. Dar dificultatea principală nu vine din partea volumului de muncă şi nici al complexităţii de necontestat a activităţii fotbalistice bucureştene. Ci din direcţia unor neajunsuri care, separat sau în ansamblu, constituie tot atîtea frîne în calea unor realizări concludente, mai aproape de posibilităţi şi mai ales de cerinţe.

● TERENURI PUŢINE ● INSTRUIRE NESATISFĂCĂTOARE ● INDISCIPLINĂ ● ANTRENORII ÎN OFSAID

Într-o recentă discuţie, purtată pe marginea capitolului „probleme", prof. **T. Tomescu** ne-a împărtăşit unele aspecte mai importante care constituie în prezent obiectul unor preocupări majore :

„Prima — şi poate cea mai arzătoare la ordinea zilei — este aceea a bazelor sportive. **Pentru oricine este limpede că un număr de 60 de terenuri** (cea mai mare parte dintre ele într-o stare calitativă necorespunzătoare) **nu pot cuprinde nevoile de pregătire şi de competiţie ale celor peste 300 de echipe** bucureştene **cărora se mai adaugă alte 200 din campionatul şcolar !** Soluţia ? Una singură. Consiliile populare ale sectoarelor din Capitală să facă eforturi pentru construirea în 2—3 ani a unui număr de baze simple corespunzătoare nevoilor actuale de dezvoltare a sportului. Altfel, vom continua să ne învîrtim şi de acum înainte într-un cerc strîmt şi vicios alimentat de promisiuni şi angajamente neîmplinite re : cele cinci centre de copii şi juniori, două şcoli (69 şi 124) cu profil de fotbal, o secţie de specialitate la S.S.E. nr. 2 ; iar pe de alta, la rezultatele încă puţin convingătoare ale muncii de pregătire, îndeosebi sub raportul volumului şi intensităţii. **Cu alte cuvinte, se lucrează destul de puţin ca durată şi lejer ca efort.** Există bineînţeles şi cauze care pot explica această stare de lucruri. **Cea mai importantă este aceea a numărului redus de antrenori activi** (numai 129 din cei 539 înscrişi în evidenţă) **care** nici ei nu sînt **într-o proporţie satisfăcătoare angajaţi cu o normă întreagă** (20%). Legat de această situaţie trebuie privit şi sistemul de retribuţie cu ora care favorizează stilul de muncă funcţionăresc, superficial şi lipsit de eficienţă.

O altă problemă care reţine atenţia cu precădere este disciplina. **Anul 1970 ne-a oferit multe exemple negative care denotă o insuficientă muncă educativ-cetăţenească. Să amintesc aici cazul echipei Viscoza** care prin fanatismul suporterilor săi provoacă repetate scandaluri la meciuri ; **al Institutului de construcţii** care foloseşte jucători fără drept de joc şi are eliminaţi **din teren la fiecare etapă, al Vagonului, Cimentului, F.R.B., Vulcan etc.,** unde spiritul de sportivitate **este simplă lozincă, iar manifestările nesportive o practică dăunătoare. Faţă de abateri s-au luat cu regularitate măsuri drastice, dar activitatea comisiei de disciplină, formată în majoritate din jurişti, s-a desfăşurat în ultimul timp şi pe linia prevenirii abaterilor** (şedinţe, filme). **Şi aceste lucruri şi-au dovedit din plin eficienţa, efectele făcîndu-se simţite în atitudinea mai corectă de pe teren, din ultima parte a sezonului de toamnă.**

Merită a fi subliniată, de asemenea, şi măsura stimulatorie pentru îmbunătăţirea procesului educativ, a biroului consiliului municipal. În legătură cu alcătuirea unei **comisii de fotbal din rîndurile unor foşti jucători cu personalitate sportivă şi cetăţenească recunoscută şi unanim apreciată : Vintilă Cossini, Lazăr, Sfera, Victor Dumitrescu, Macri** şi alţii.

În sfîrşit, o problemă de pasiune sportivă şi interes profesional. **Cu toate că sînt în Bucureşti 15 echipe divizionare şi un număr de cinci centre de copii şi juniori, consider că se face prea puţin din partea tehnicienilor noştri pentru atragerea în sfera fotbalului organizat a elementului şcolar. Aşa se face că deşi în Capitală sînt aproximativ 200 000 de elevi nu există la ora actuală nici un antrenor care să se ocupe de depistarea, selecţia şi promovarea elementelor din mediul şcolar.** Şi asta rămîne, după părerea mea, una dintre marile insuficienţe ale muncii de formare a schimbului de mîine".

★

Concluzionînd pe marginea opiniilor exprimate de prof. Traian Tomescu am desprins cu satisfacţie interesul şi străduinţele celor care conduc destinele fotbalului bucureştean, pentru depăşirea unui prag al inerţiei care împiedică evident realizarea unor rezultate şi mai bune. Şi am înţeles, că pentru împlinirea acestui deziderat este absolut nevoie de sprijinul larg şi de participarea activă a tuturor factorilor care acţionează în sfera fotbalului.

M. I.